

חק לישראל – פרשת תצוה יום ד'

תורה – שמות פרק כח'

(יד) וּשְׁתֵּי שְׂרָשְׂרֹת זָהָב טָהוֹר מִגְבֵּלֹת תַעֲשֶׂה אֹתָם מֵעֵשֶׂה עֵבֶת וְנִתְתָּה אֶת שְׂרָשְׂרֹת הָעֵבֶת עַל הַמְּשֻׁבָּצֹת: (יד) וּשְׁתֵּי שְׂרָשְׂרֹת זָהָב טָהוֹר מִגְבֵּלֹת תַעֲשֶׂה אֹתָם מֵעֵשֶׂה עֵבֶת וְנִתְתָּה אֶת שְׂרָשְׂרֹת הָעֵבֶת עַל הַמְּשֻׁבָּצֹת: (יד) וְתָרַתִּין תַּכְּיֹו דָהָב דְּכִי מִתְחַמְּו תַעֲבַד יִתְהוֹן עוֹבַד גְּדִילוֹ וְתַתֵּן יֵת תַּכְּיֹא גְדִילְתָא עַל מִרְמָצָא:

(טו) וְעֵשִׂיתְ חֲשׂוֹן מִשְׁפָּט מֵעֵשֶׂה חֲשִׁב כְּמֵעֵשֶׂה אֶפֶד תַעֲשֶׂנוּ זָהָב תַּכְּלֹת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מְשֻׁזָּר תַעֲשֶׂה אֹתוֹ: (טו) וְעֵשִׂיתְ חֲשׂוֹן מִשְׁפָּט מֵעֵשֶׂה חֲשִׁב כְּמֵעֵשֶׂה אֶפֶד תַעֲשֶׂנוּ זָהָב תַּכְּלֹת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מְשֻׁזָּר תַעֲשֶׂה אֹתוֹ: (טו) וְתַעֲבַד חֲשׂוֹן דִּינָא עוֹבַד אָמֹן כְּעוֹבַד אֶפֶדָא תַעֲבַדְנִיה דְּהַבָּא תַכְּלָא וְאַרְגָּמָא וְעֵבַע זְהוּרִי וְבוּזִי שְׂזִיר תַעֲבַד יִתִּיהָ:

(טז) רְבוּעַ יִהְיֶה כְּפוֹל זֶרֶת אָרְכּוֹ וְזֶרֶת רְחִבּוֹ: (טז) רְבוּעַ יִהְיֶה כְּפוֹל זֶרֶת אָרְכּוֹ וְזֶרֶת רְחִבּוֹ: (טז) מִרְבַּע יְהִי עֵיף זֶרֶתָא אָרְכֵיהָ וְזֶרֶתָא פְּתִיחָ:

(יז) וּמִלְאֲתָ בּוֹ מִלְאֲתָ אָבֹן אֲרַבְעָה טוּרִים אָבֹן טוּר אֶדָם פְּטָדָה וּבִרְקַת הַטוּר הָאֶחָד: (יז) וּמִלְאֲתָ בּוֹ מִלְאֲתָ אָבֹן אֲרַבְעָה טוּרִים אָבֹן טוּר אֶדָם פְּטָדָה וּבִרְקַת הַטוּר הָאֶחָד: (יז) וְתִשְׁלֹם בֵּיה אֲשֵׁלְמוֹת אֲבָנָא אֲרַבְעָא סַדְרִין אָבֹן טְבָא סַדְרָא קַדְמָאָה סַמְקוֹ יִרְקוֹ וּבִרְקוֹ סַדְרָא חַד:

(יח) וְהַטוּר הַשֵּׁנִי נִפְךָ סַפִּיר וַיִּהְיֶה: (יח) וְהַטוּר הַשֵּׁנִי נִפְךָ סַפִּיר וַיִּהְיֶה: (יח) וְסַדְרָא תַנְיָנָא אֲזַמְרָגְדִין וְשַׁבְזִין וְסַבְהָלוֹם:

(יט) וְהַטוּר הַשְּׁלִישִׁי לְשֵׁם שִׁבּוֹ וְאַחֲלָמָה: (יט) וְהַטוּר הַשְּׁלִישִׁי לְשֵׁם שִׁבּוֹ וְאַחֲלָמָה: (יט) וְסַדְרָא תַלִּיתָאָה קַנְפִּירִי טַרְקִיא וְעִיוֹ עֵגְלָא:

רס"י

(טו) חשן משפט – שמכפר על הקול הדיון. ד"א משפט שמזכר דבריו והבטחתו אמת דרישנמ"ט זלע"ז (אחזפיהרעו) שהמשפט משמש ג' לשונות דברי טענות בעלי הדיון וגמר הדיון ועונש הדיון אס עונש מיתה אס עונש מכות אס עונש ממון וזה משמש לשון צירור דברים שמפרש ומזכר דבריו: כמעשה אפוד – מעשה חושב ומחמשת מינין: (טז) זרת ארכו וזרת רחבו – כפול ומוטל לו לפניו כנגד לבו שנא' והיו על לב אהרן תלוי בכתפות האפוד הבאות מאחוריו על כתפיו ונקפלות ויורדות לפניו מעט והחשן תלוי בהן בשרשרות וטבעות כמו שמפורש בענין: (יז) ומלאת בו – על שם שהאבנים ממלאת גומות המשצרות המתוקנות להן קורא אותן בלשון מלואים:

(יז) שרשרת זהב – שלשלאות: מגבלות – לסוף גבול החשן תעשה אותם: מעשה עבות – מעשה קליעת חוטין ולא מעשה נקבים וכפלים כאותן שעושין לזכרות אלף כאותן שעושין לערדסקאות שקורין אינשנישיר"ש (רויכפאס) (צ"ח כז): ונתתה את שרשרות – של עבותות העשויות מעשה עבות על משצרות הללו ולא זה הוא מקום לוואת עשייתן של שרשרות ולא לוואת קביעותן ואין תעשה האמור כאן לשון צווי ואין ונתתה האמור כאן לשון צווי אלף לשון עתיד כי בפרשת החשן חוזר ומאווה על עשייתן ועל קביעותן ולא נכתב כאן אלף להודיעך מקלח אורך המשצרות שווה לעשות עם האפוד וכ' כך זאת לו' כך המשצרות הללו יוזקו כך לכשתעשה שרשרות מגבלות על החשן תחנם על המשצרות הללו:

חק לישראל – פרשת תצוה יום ד'

נביא – יחזקאל פרק מג' כה'–כז' פרק מד א'–ג'

(כה) שְׁבַעַת יָמִים תַּעֲשֶׂה שְׁעִיר חַטָּאת לַיּוֹם וּפָר בֶּן בָּקָר וְאַיִל מִן הַצֹּאן תְּמִימִים יַעֲשֶׂוּ: (כה) שבעא יומין תעביד צפירא דחטאתא ליומא ותור בר תורי ודכר מן ענא שלימין יעבדון:

(כו) שְׁבַעַת יָמִים יִכְפְּרוּ אֶת הַמִּזְבֵּחַ וְטָהְרוּ אֹתוֹ וּמִלֵּאֵו יָדוּ (וַיָּדִיו): (כו) שבעא יומין יכפרון על מדבחא וידכון יתיה ויקריבון קורבניה:

(כז) וַיִּכְלוּ אֶת הַיָּמִים וְהָיָה בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְהִלָּאָה יַעֲשׂוּ הַכֹּהֲנִים עַל הַמִּזְבֵּחַ אֶת עוֹלוֹתֵיכֶם וְאֶת שְׁלָמֵיכֶם וְרָצָאתִי אֶתְכֶם נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה: (כז) וישלמון ית יומיא ויהי ביומא תמינאה ולהלא יעבדון כהניא על מדבחא ית עלותכון וית נכסת קודשיכון ויתקבלון קורבניכון ברעוא אמר יי אלהים:

(א) וַיֵּשֶׁב אֹתִי דָרָךְ שְׁעַר הַמִּקְדָּשׁ הַחִיצוֹן הַפְּנֵה קְדִים וְהוּא סָגוּר: (א) ואתיב יתי אורח תרע מקדשא בראה דפתיח למדינחא והוא אחיד:

(ב) וַיֹּאמֶר אֵלַי יְהוָה הַשְּׁעַר הַזֶּה סָגוּר יִהְיֶה לֹא יִפְתָּח וְאִישׁ לֹא יָבֹא בּוֹ פִּי יְהוָה אֶלְהֵי יִשְׂרָאֵל בָּא בּוֹ וְהָיָה סָגוּר: (ב) ואמר יי לי תרע הדין אחיד יהא ולא יתפתח ואנש לא יעול ביה ארי יי אלהא דישראל אתגלי עלוהי ויהי אחיד:

(ג) אֶת הַנְּשִׂיא נְשִׂיא הוּא יֵשֵׁב בּוֹ לֶאֱכֹל (לְאֶכְל) לֶחֶם לִפְנֵי יְהוָה מִדָּרָךְ אֲלֵם הַשְּׁעַר יָבֹא וּמִדָּרָכּוֹ יֵצֵא: (ג) לרבא יהי רבא הוא יתיב ביה למיכל לחמא קדם יי מאורח אולמא דתרעא יעול ומאורחיה יפוק:

רש"י

הדרך שנכנס ולפי שהוא אומר למטה יחזקאל (מ"ו) צענין וצבא עם הארץ לפני ה' צמועדים הצבא לך וגו' שורה לעשות העזרה קפנדריא לפי שאותה ביאה לראיית פנים ולריק להראות יפה הולך לומר כאן צביאות של כל ימות השנה שלא יעשה קפנדריא לפי שאין ביאה זו לראיית פנים כמו של רגלים וכן העיד עוד למטה צענין פעמים רבות, מצאתי. את הנשיא – כ"ג נשיא הוא ומחשיבותו יהא רשאי לאכול בשר ולחם קדשים באותו שער שפותחין לו בשעת אכילתו. מדרך אולם השער יבוא – דרך אולם שער מזרחי יכנס לעזרה ויבוא עד אותו פשפש לאכול בו לחמו. ומדרכו ילא – שאין זה ראוי לקפנדריא כשאר שערים וכל היום שלא בשעת אכילת הנשיא יהיה סגור, (סא"א):

(כה) תמימים יעשו – לעולה:

(כז) ולראתי – לשון רצון:

(ב) סגור יהיה – רבותינו העמידו המקרא הזה בפשפש הדומי שהיה לשער ההיכל פשפש פתח קטן כך שנינו במסכת מדות שני פשפסין היו לו לשער הגדול אחד צדום ואחד בצפון צדום לא נכנס בו אדם מעולם עליו מפורש ע"י יחזקאל השער הזה יהיה סגור. בא בו – לעתיד לבא:

(ג) את הנשיא נשיא הוא וגו' – את הנשיא אני נתון רשות נשיא הוא וחשוב ואין דרכו ליסב ולאכול עם שאר הכהני' בלשכו'. הוא יסב בו לאכול לחם – בתוך חללו. מדרך אולם השער יבוא – כשהוא נכנס לתוך החצר הפנימית כדי ליכנס לשער קטן זה לאכול בו דרך אולם השער העזרה שבמזרח יכנס לתוך העזרה ובו דרך ישוב כשישוב ילא באותו

חק לישראל – פרשת תצוה יום ד'

כתובים – משלי יח' ט'-יד'

- (ט) גם מתרפה במלאכתו אִח הוא לְבַעַל מִשְׁחִית: (ט) ואף דמתרפה בעבודתיה חברא הוא לגברא מחבלנא:
 (י) מגדל עז שם יהוה בו ירוץ צדיק ונשגב: (י) מגדלא דעושנא שמייה דאלאה וביה נרהט צדיקא ונתרים ביה:
 (יא) הון עשיר קרית עזו וכחומה נשגבה במשפתו: (יא) מזליה דעתירא קריתא דעושניה ובשורא ירום משריה:
 (יב) לפני שבר יגבה לב איש ולפני כבוד ענוה: (יב) קדם תברא יתרורם לביה דגברא וקדם יקרא ענותנותא:
 (יג) משיב דבר בטרם ישמע אולת היא לו ובלמה: (יג) מחזיר פתגמא עד לא שמייע שטיותא ליה ובהתתא:
 (יד) רוח איש יכלכל מחלהו ורוח נכאה מי ישאנה: (יד) רוחיה דגברא תסובר כרהניה ורוחא מככתא מן נטעיניה:

רש"י

- (ט) גם מתרפה במלאכתו – פורש מן התורה
 הוא ת"ח. לבעל משחית – לשטן:
 (י) מגדל עז שם ה' בו ירוץ צדיק ונשגב – והוא מתחזק:
 (יא) וכחומה נשגבה – עשרו לו בחדרי משכיתו מפני שהבית נלכף ברלפת אבנים

משנה – בבא מציעא פרק י'

- (א) הבית והעלייה (של שנים) שנפלו, שניהם חולקים בעצים ובאבנים ובקפרי, ורואים אילו אבנים הראויות להשתפר. אם היה אחד מהן מפיר מקצת אבניו, נוטלן ועולות לו מן החשבון:
 רע"ב – (א) הבית והעלייה של שנים – הבית של אחד, ועלייה של אחר: שניהם חולקים – לפי שאין ניכר אלו אבנים של עליון ואלו אבנים של תחתון: ורואים אלו אבנים הראויות להשתפר – שאם נחבם הבית מיסודו ונפל תחתיו, יש לדעת שהתחונות נשברו. ואם עליונו של כותל נפל להלן ממנו הרבה, העליונות נשברו, שנפלו ממקום גבוה, והתחונות שלימות שנפלו ממקום נמוך. ורישא לתנא שניהם חולקים, מיירי שנפל
- הכותל כלילה ופנו את האבנים מיד, וליכא למיקם אי בחבסה נפל ותתאה אתצור, אי בחבטה נפל ועלייתא אתצור: מקצת אבניו – והן שלמות: נוטלן – ובקצת אומר שאינו יודע, מהן שהוא אמת, ובקצת אומר שאינו יודע, שכיון שהוא מודה במקצת הוה ליה מחוייב שבועה לאורייתא ואינו יכול לישבע, וכל המחוייב שבועה ואינו יכול לישבע משלם. אבל אם אמר על כולן איני יודע, ישבע שאינו יודע וחולק עם חבירו בשוה:

חק לישראל – פרשת תצוה יום ד'

(ב) הבית והעלייה של שנים, נפחתה העלייה ואין בעל הבית רוצה לתקן, הרי בעל העלייה יורד ודר למטה, עד שיתקן לו את העלייה. רבי יוסי אומר, התחתון נותן את התקרה, והעליון את המעזיבה:

צ"ב – (ב) הבית והעלייה – המשכיר לחצירו עלייה שעל גבי ביתו ואמר לו עלייה זו שעל גבי בית זה אני משכיר לך, ונפחתה העלייה בארבעה טפחים על ארבעה טפחים, דהשתא אם בא זה להשתמש בעלייה כריך שיסתמש חצירו למעלה וחצירו למטה: ואין בעל הבית רוצה לתקן – העלייה: הרי בעל העלייה יורד ודר למטה – לגמרי. דהא שעבר

(ג) הבית והעלייה של שנים שנפלו, והוא אינו רוצה לבנות הרי בעל העלייה בונה את הבית ודר בתוכו עד שיתקן לו את יציאותיו. רבי יהודה אומר, אף זה דר בתוך של חברו צריך להעלות לו שבר, אלא בעל העלייה בונה את הבית ואת העלייה ומקרה את העלייה, ויושב בבית עד שיתקן לו את יציאותיו:

צ"ב – (ג) הבית והעלייה של שנים – בית של זה ועלייה של זה: אמר בעל עלייה לבעל הבית לבנות – החומה והתקרה התחתונה המוטלין עליו לבנות: בונה בית – ותקרה התחתונה שעליו, ויושב בבית עד שיתקן לו יציאותיו, ואחר כך יולא ממנו ובונה עלייתו: אמר רבי יהודה אף זה דר בתוך של חצירו – אם כן הוא, בעל העלייה זו כשזה מחזיר לו יציאותיו נמצא שדר כל הימים הללו בתוך

(ד) וכן בית הבר שהיה בנוי בסלע, וגנה אחת על גביו, ונפחתה הרי בעל הגנה יורד וזורע למטה עד שיעשה לבית ברו בפין. הפתל והאילן שנפלו לרשות הרבים והזיקו, פטור מלשלם. נתנו לו זמן לקיץ את האילן ולסתור את הפתל, ונפלו בתוך הזמן, פטור, לאחר הזמן, חייב:

צ"ב – (ד) בית הבר – בית לעור זיתים: וגנה אחת על גביו – ובית הבר של אחד וגינה של אחד: ונפחת – בארבעה טפחים על ארבעה טפחים ואינו ראוי לזרוע כבתחילה: כיפון – תקרה עשויה בעגול כמין השת

(ה) מי שהיה כתלו סמוך לגגת חברו ונפל, ואמר לו פנה אבניך, ואמר לו הגיעה, אין שומעין לו, משקבל עליו אמר לו הילך את יציאותיה ואני אטל את שלי, אין שומעין לו. השוכר את הפועל לעשות עמו בתבן ובקט, ואמר לו תן לי שכרי, ואמר לו טל מזה שעשית בשכרך, אין שומעין לו, משקבל עליו ואמר לו הילך שכרך ואני אטל את שלי, אין שומעין לו.

ועליה יתן בעל הגנה עפר וזרע: פטור מלשלם – דמאי הוא ליה למיעבד, אנוס הוא: נתנו לו זמן – בית דין, שלשים יום לסתור ולקוץ:

כולל "שערי קדושה ותפילה" – ירושלים – +972 2 628 21 45 – www.shaareykedusha.com טעון גניזה

חק לישראל – פרשת תצוה יום ד'

המוציא זבל לרשות הרבים, המוציא מוציא והמזבל מזבל. אין שורין טיט ברשות הרבים, ואין לובנים לבנים. אבל גובלין טיט ברשות הרבים, אבל לא לבנים. הבונה ברשות הרבים, המביא אבנים מהבונה בונה. ואם הזיק, משלם מה שהזיק. רבן שמעון בן גמליאל אומר, אף מתקן הוא את מלאכתו לפני שלשים יום:

אמאי לאחני בהדיה משמע: המוליא מוליא והמזבל מזבל – כשה מוליא מן הרפת לרשות הרבים יהא מוכן הנושא לזבל, ואינו רשאי להשהותו פס: גובלין טיט – לתת מיד בצנין: והבונה בונה – מקבל מיד המביא ובונה: מתקן – מזמן ברה"ר כל שלשים יום, ואינו חייב בצנין. ואין הלכה כרשב"ג:

(1) שתי גנות זו על גב זו והירק בינתים, רבי מאיר אומר, של עליון. רבי יהודה אומר, של תחתון. אמר רבי מאיר, אם ירצה העליון לקח את עפרו אין פאן ירק. אמר רבי יהודה, אם ירצה התחתון למלא את גנתו אין פאן ירק. אמר רבי מאיר, מאחר ששניהן יכולין למחות זה על זה, רואין מהיכן ירק זה חי. אמר רבי שמעון, כל שהעליון יכול לפשט את ידו ולטל, הרי הוא שלו, והשאר של תחתון:

רע"ב – (ה) ונפל – לתוך גינת חבירו: הגיעוד – זכה בהן ופנה אותן לעלמך: אין שומעין לו – אם אין זה רואה אין קונה אותן, וחייב הלה לפנותן: בתבן ובקש – ללקט לו משלו או משל הפקר: אין שומעין לו – רע"ג דככל דוכתא אית לן שיה כסף ככסף, גבי שכיר אינו כן, ללא תלין פעולת שכיר כתיב,

רואין מהיכן ירק זה חי – ממקום שהוא יונק וגדל. ולו ינתן: כל שעליון יכול לפשוט ידו וליטול הרי אלו שלו – כדקאמר רבי מאיר. הואיל ומעפרו הוא חי: והשאר של תחתון – לעליון גופיה אפקורי מפקיר ליה לגבי תחתון. שגנאי הוא לו ליטול רשות ליכנס לתוך של חבירו וללקחו. והלכה כרבי שמעון:

רע"ב – (1) שתי גינות – של שני בני אדם סמוכות זו לזו. האחת קרקעיתה גבוהה, ושאלה קרקעיתה נמוך: והירק בנתיים – בזקיפת הגובה, שזו גבוה מזו: של עליון – שהרי עפרו הוא ומשלו הוא יונק: של תחתון – שעל אוירו היא מונחת: מאחר ששניהם יכולים למחות – שלא יהא ירק זה כאן. עליון ליטול עפרו, ותחתון למלאות גינתו:

גמרא – בבא מציעא דף קז ע"ב

אמר רבי חנינא הכל בידי שמים חוץ מצננים פחים שנאמר צננים פחים בדרך עקש שומר נפשו ירחק מהם רבי יוסי בר חנינא אמר זו צואה דאמר מר צואת החוטם וצואת האוזן רובן קשה ומיעוטן יפה רבי אלעזר אמר זו מרה תניא נמי הכי מחלה זו מרה ולמה נקרא שמה מחלה שהיא מחלה כל גופו של אדם דבר אחר מחלה ששמונים ושלושה חלאים תלוין במרה וכולן פת שחרית במלח וקיתון של מים מבטלתן תנו רבנן שלשה עשר דברים נאמרו בפת שחרית מצלת מן החמה ומן הצנה ומן הזיקין ומן המזיקין ומחכימת פתי וזוכה בדין ללמוד תורה וללמד ודבריו נשמעין ותלמודו מתקיים בידו ואין בשרו מעלה הבל ונזקק לאשתו ואינו מתאוה לאשה אחרת והורגת

חק לישראל – פרשת תצוה יום ד'

כינה שבבני מעים ויש אומרים אף מוציא את הקנאה ומכניס את האהבה אמר ליה רבה לרבא בר מרי מנא הא מילתא דאמרי אינשי שיתין רהיטי רהוט ולא מטו לגברא דמצפרא כרך ואמרו רבנן השכם ואכול בקיץ מפני החמה ובהורף מפני הצינה אמר ליה דכתיב לא ירעבו ולא יצמאו ולא יכם שרב ושמש לא יכם שרב ושמש כיון דלא ירעבו ולא יצמאו אמר ליה את אמרת לי מהתם ואנא אמינא לך מהכא ועבדתם את ה' אלהיכם וברך את לחמך ואת מימך ועבדתם את ה' אלהיכם זו קריאת שמע ותפלה וברך את לחמך ואת מימך זו פת במלח וקיתון של מים מכאן ואילך והסירותי מחלה מקרבך:

רש"י על הגמרא

להטעים: ללמוד וללמד – מחמת יסוד הדעת: ודבריו נשמעין – לצדיות, שיש לו לב להטעימן: הכל – זיעה וזוהם: נזק לאשתו – אם בעל הרהורים הוא, ומתוך שלבו טוב צדק שאלו קצת חובע לאשתו, וצדקו לשוק ורואה נשים אינו מתאוה להן: כינה שבבני מעיין – תולעים: מוליח את הקנאה ואת החגר – שכשחין לבו טוב עליו הוא נוח לכעוס: ואמרו רבנן השכם ואכול – צערכי פסחים (קיד, א) צדכרים שמה רבי לצניו:

אינים פחים – קור הנופח, ולאו היינו רוח דקאמר שמואל, דשמואל זיקא בלא אינה נמי מזקת: זו מרה – שהמריה שבה גדולה, ונובעת ומתפשטת בגידון ובעלמות: וכולן פת במלח מצטלחן – כדילף לקמן מקראי: וקיתון של מים – למי שאין לו יין: וזיקין – היינו רוח דאמר שמואל: מחכימת פתי – שדעתו מיושבת עליו, לפי שאינו מטער צעינוי: וזוכה צדן – אם יש לו דין עם חבירו דעתו מיושבת ליישב דבריו צבית דין

זוהר – תצוה דף קפב' ע"ב

רוגזא דרבנן במלי דאורייתא. רוגזא דרבנן למיהב יקרא לאורייתא, וכלא לפולחנא דקודשא בריה הוא הוי, לכה נאמר (דברים ה) כי יי אלהיך אש אוכלת הוא אל קנא:

אבל אי במלין אחרנין, לאו פולחנא דקודשא בריה הוא האי, בגין דבכל חטאים דקא עביד בר נש, לאו איהו כוכבים ומזלות ממש פהאי, ואסיר לקרבא בהדיה דהאי. ואי תימא הא לשעתא הוה, דעבר והדר אהדר. לאו הכי, דבין דאעקר קדושה דנפשיה מניה ומאתריה, והוא אל זר, מקפח ההוא אתר, אתתקף ביה, ולא שביק ליה. בר פד אתדכי בר נש מפל וכל, ועקר ליה לעלמין, ולבתר אשתדל לאתקדשא ולאמשכא קדושה עליה. כדן ולואי דאתקדש. אמר ליה רבי יוסי, אתקדש ממש. (ס"א אמאי והא אתרחי ואתקדש):

חק לישראל – פרשת תצוה יום ד'

אָמַר לִיָּה תָּא חֲזוּי, בְּשַׁעֲתָא דְּאִיהוּ עֶקֶר קְדוּשָׁה דְּנִפְשִׁיָּה, וְשִׁרְיָא בְּאַתְרֵיהּ הֵהוּא אַל זֶר דְּאַקְרִי טְמֵא, אֶסְתָּאָב בַּר נֶשׁ, וְסָאִיב לְמָאן דְּקָרִיב בְּהַדְיָה, וְהֵהִיא קְדוּשָׁה עֶקְרַת מְנִיָּה, וְכִיּוֹן דְּעֶקְרַת מְנִיָּה זְמַנָּא חֲדָא, כְּמָה דִּיעֲבִיד בַּר נֶשׁ עוֹד, לֹא תִיתּוּב לְאַתְרָהּ:

אָמַר לִיָּה אִי חֲכִי, כְּמָה מְסָאָבִין אִינּוֹן דְּמִתְדַּכָּאן. אָמַר לִיָּה שְׂאֵנִי מְסָאָבִין אַחְרָא, דְּלֹא יְכִיל לְמַעַבְדַּ יְתִיר. אַבְל דָּא שְׂנִיָּא מִכְּלָא, דְּכָל גּוּפָא סָאִיב מִגּוּ וּמִבְּרַ, וְנִפְשָׁא, וְכָלָא מְסָאִיב. וְשִׁאֲר מְסָאָבִין דְּעֵלְמָא, לָאוּ אִיהוּ אֵלָא גּוּפָא לְבַר בְּלַחֲדוּי, וּבְגִין כּוּן כְּתִיב חֲדָלוּ לְכֶם מִן הָאָדָם אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאָפוֹ, דְּאַחְלָף קְדוּשָׁה דְּמֵאֲרֵיהּ בְּגִין אָפוֹ, דְּדָא אִיהוּ מְסָאָבִין דְּמְסָאִיב כְּלָא. כִּי בְּמָה נְחָשֵׁב הוּא. בְּמָה כּוּכְבִּים וּמְזֻלוֹת וְדָאִי נְחָשֵׁב אִיהוּ:

תָּא חֲזוּי, הָאִי אִיהוּ רוּגְזָא דְּאִיהוּ כּוּכְבִּים וּמְזֻלוֹת, סְטָרָא אַחְרָא, כְּמָה דְּאַמְרָן, דְּבַעֲי בַר נֶשׁ לְאַסְתְּמָרָא מְנִיָּה וְלְאַתְפְּרָשָׁא מְעֵלוּי, וְעַל דָּא כְּתִיב (שְׁמוֹת ל"ה) אֱלֹהֵי מִסְכָּה לֹא תַעֲשֶׂה לָּךְ. לָךְ:

בְּגִין לְאַבְאָשָׁא גְרָמָךְ. וּכְתִיב בְּתַרְיָה אֶת חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר. תִּשְׁמֹר: דָּא סְטָרָא דְּקְדוּשָׁה, דְּבַעֲי בַר נֶשׁ לְנִטְרָא לִיָּה, וְלֹא יְחַלֵּף לִיָּה בְּגִין סְטָרָא אַחְרָא:

הלכה – הרמב"ם הלכות קריאת שמע פרק ג'

(יג) צוואה עוברת כגון שהיתה שטה על פני המים אסור לקרות כנגדה ופי חזיר כצוואה עוברת דמי ואסור לקרות כנגדו עד שיעברו ממנו ארבע אמות:
(יד) היה קורא והגיע למקום הטנופת לא יניח ידו על פיו ויקרא אלא יפסיק עד שיעבור מאותו מקום וכן הקורא שיעתה ממנו רוח מלמטה יפסיק עד שתכלה באשה וחוזר לקריאתו וכן בדברי תורה יצתה רוח מחבירו אע"פ שמפסיק לקריאת שמע אינו פוסק לדברי תורה:

(טו) היה קורא קריאת שמע בבית ונסתפק לו אם יש שם צוואה או מימי רגלים או אין שם הרי זה מותר לקרות היה קורא באשפה ונסתפק לו אם יש שם צוואה או אין שם לא יקרא עד שיבדוק שחזקת האשפה שהיא מקום הטנופת אבל ספק מי רגלים אפילו באשפה מותר לקרות:

לע"נ

זאב חיים בן שרה, משה דוד בן סוזנה מלכה, גד גבריאל בן סוזן, סוזנה מלכה
בת שמחה, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל